Elof Westergaards prædiken 23. søndag efter trinitatis

Taler
Elof Westergaard
Biskop

Dato
8. november 2026

Sted
Ribe Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 12, vers 38-44

Det er så sikkert som amen i kirken, at Jesus altid hudfletter den selvtilfredse og samtidig skærper vores proportionssans. Dagen i dag er ingen undtagelse.

Efter en indledende hård kritik af enhver selvtilfreds skriftklog, som gør sig til af sin fromhed og lærdom, sætter Jesus sig overfor tempelblokken, dvs. der hvor man giver donationer til templet.

Jesus iagttager dem, der kommer og lægger penge i pengebøssen:

Jesus ser rige, som har meget, give store gaver, men han ser så også en fattig enke lægge en lille skærv i bøssen, et par småmønter. Han fremhæver da netop hende, den fattige kone, idet han siger: ”Se hun har givet mere end alle de andre, som har lagt penge i tempelblokken. De andre har givet af deres overflod, hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det hun havde at leve af.”

Ét er attituden, som da Jesus i en anden sammenhæng fortæller om farisæeren og tolderen, som beder i templet:

Farisæeren stiller sig frem i forreste række, lovpriser sin egne gode gerninger og gør det på bekostning af andre. Han fremhæver sig selv ved at pege på andre menneskers mangler, her tolderen.

Tolderen derimod står bagerst og siger kun: ”Gud vær mig synder nådig!”.

Jesus har altid et godt øje til den menneskelige selvtilfredshed, spidder i denne sammenhæng den selvtilfredse farisæer.

Jesus hudfletter på samme måde også den selvtilfredse i dag i evangeliet. Men samtidig har Jesus i beretningen i dag også blik for den proportionalitet, med hvilken man må anskue vi menneskers forskellige gaver.

Det kan måske virke banalt, men det skal siges igen og igen: De gaver, der gives, skal ses i forhold til man har. Og den rige vil næppe kunne mærke den store gave, han eller hun giver, i modsætning til de småmønter, som den fattige enke har lagt i kirkebøssen. Hun har givet alt, hvad hun ejer.

Udover et vigtigt blik at tage med sig i forhold til det, vi ser og oplever i vores liv – denne proportionssans - så er der også både en stor fordring og et stort håb indlejret i denne beretning, vi hører i dag:

Fordringen først: Du skal ikke kun rage til dig og prale af din gavegivning. Alle må vi bidrage og give til det liv, vi deler. Enhver efter evne og mulighed.

Dernæst håbet: I Jakob Knudsens høstsalme: Vi pløjed og vi så´de, synger vi, at i forhold til alle Guds gode gaver, kan vi intet give, som er noget værd. Verset lyder:

Ja, tak du kære Fader,
Så mild, så rig, så rund,
For korn i hæs og lader,
For godt i allen stund!
Vi kan jo intet give
Som nogen ting er værd,
Men tag vort stakkels hjerte,
Så ringe, som det er!

”Intet kan vi give, som nogen ting er værd.” Det er hårde ord, men skal jo ses i relation til, at alle gode gaver er os givet af Gud. Og med beretningen i dag in mente består det håbefulde jo så i, at Guds egen søn har så generøst et blik på de par småmønter enken kan bringe frem.

Her handler det om meget mere end om et par mønter, men om, at Gud ser til os i nåde og glæder sig over det lidt et menneske kan forsøge at bære frem med sit liv. Guds nåde er vores håb.

I Jesu navn. Amen

Kilde
Manuskript taget fra ribestift.dk med tilladelse fra udgiver

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/elof-westergaards-praediken-23-sondag-efter-trinitatis